

Sygn. akt III K 374/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2024r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - SSO Zbigniew Muszyński

Protokolant - Małgorzata Foj-Gołaszewska

w obecności Prokuratora Magdaleny Dmoch

po rozpoznaniu w dniach 22 stycznia 2024 roku, 12 lutego 2024 roku,

sprawy

1) K. K. s. P. i U.,

urodzonego (...)

we W.,

oskarżonego, o to, że :

I. w dniu 9 kwietnia 2023 roku we W. przy ul. (...) publicznie znieważył obywatela (...) A. M., słowami powszechnie uznanym za obelżywe z powodu jego przynależności narodowej, a także stosował wobec pokrzywdzonego groźbę bezprawną pozbawienia go życia lub zdrowia, z powodu jego przynależności narodowej

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 257 k.k. i art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2) D. O. s. W. i K. z d. L.,

urodzonego (...) we

W.,

oskarżonego o to, że :

II. w dniu 9 kwietnia 2023 roku we W. przy ul. (...) stosował przemoc wobec obywatela (...) A. M. z powodu jego przynależności narodowej, polegającej na kopaniu, popychaniu ramieniem, przewróceniu na ziemię i uderzaniu pięściami w twarz

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 119 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **K. K.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że eliminuje z jego opisu znamię działania publicznie, tj. przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1 października 2023r.) i za to na podstawie art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37 a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1 października 2023r.) wymierza mu karę **6 (sześciu)** miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego K. K. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz A. M. kwoty 300 (trzysta) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu K. K. na poczet wymierzonej kary ograniczenia wolności okres jego zatrzymania w dniu 9 kwietnia 2023r. od godz. 21:30 do godz. 22:40, przy czym jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

IV. uznaje oskarżonego **D. O.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1 października 2023r.) i za to na podstawie art. 119 § 1 k.k. w zw. z art. 37 a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1 października 2023r.) wymierza mu karę **10 (dziesięciu)** miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. O. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz A. M. kwoty 600 (sześćset) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu D. O. na poczet wymierzonej kary ograniczenia wolności okres jego zatrzymania w dniu 9 kwietnia 2023r. od godz. 21:30 do godz. 22:00, przy czym jeden dzień pozbawienia wolności równa się dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. zasądza od oskarżonych K. K. i D. O. koszty procesu w 1/2 części tj. po 3 739, 43 zł wobec każdego z nich, w tym opłatę od K. K. w kwocie 120 zł, zaś od D. O. w kwocie 180 złotych;

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 374/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			

1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. K.	czyn przypisany w pkt I. wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
K. K. w dniu 9 kwietnia 2023 roku we W. przy ul. (...) znieważył obywatela (...) A. M., słowami uznanymi za obelżywe z powodu jego przynależności narodowej, a także stosował wobec pokrzywdzonego groźbę bezprawną pozbawienia go życia lub zdrowia, z powodu jego przynależności narodowej	Zeznania świadka – K. A.	k. 18 – 19; 202 – 203.	
Zeznania świadka – A. M.	k. 22 - 23		
Zeznania świadka – O. K.	k. 28 - 29		
Zeznania świadka – P. S.	k. 32 - 33		
Zeznania świadka – D. S.	k. 92 - 93		
Zeznania świadka – P. Z.	k. 36 – 37; 203 – 203v.		

Wyjaśnienia D. O.	k. 48 – 51; 145 – 147; 201 – 202.		
Wyjaśnienia K. K.	k. 59 – 62; k. 153 - 155		
Płyta CD – monitoring z dnia 09.04.2023r.; protokół oględzin plików z zapisu monitoringu	k. 80, 81-83		
Protokół badania stanu trzeźwości dot. K. K.	k. 7		
<p>K. K. nie jest chory psychicznie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie zachodzą wobec niego warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. In Tempore Criminis oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem.</p> <p>Oskarżony był karany sądownie, posiada wykształcenie podstawowe, utrzymuje się z pracy na stanowisku operatora wózka widłowego oraz prac dorywczych, posiada na utrzymaniu dwójkę dzieci w wieku 4 i 7 lat.</p>	Opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 22.07.2023r.	k. 99 - 101	
Karta karna	k. 204-205		
Dane osobopoznawcze	k. 59-60;		
1.1.2.	D. O.	czyn przypisany w pkt IV wyroku	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
w dniu 9 kwietnia 2023 roku we W. przy ul. (...) stosował przemoc wobec obywatela (...) A. M. z powodu jego przynależności narodowej, polegającej na kopaniu, popychaniu ramieniem, przewróceniu na ziemię i uderzaniu pięściami w twarz	Zeznania świadka – K. A.	k. 18 – 19; 202 – 203.	
Zeznania świadka – A. M.	k. 22 - 23		
Zeznania świadka – O. K.	k. 28 - 29		
Zeznania świadka – P. S.	k. 32 - 33		
Zeznania świadka – D. S.	k. 92 - 93		
Zeznania świadka – M. H.	k. 116 - 117		
Zeznania świadka – P. Z.	k. 36 – 37; 203 – 203v.		
Wyjaśnienia D. O.	k. 48 – 51; 145 – 147; 201 – 202.		
Wyjaśnienia K. K.	k. 59 – 62; k. 153 - 155		
Płyta CD – monitoring z dnia 09.04.2023r.; protokół oględzin plików z zapisu monitoringu	k. 80, 81-83		
Protokół badania stanu trzeźwości dot. D. O.	k. 11		
D. O. nie był karany sądownie, posiada	Dane o karalności	k. 206	

wykształcenie podstawowe, utrzymuje się z pracy na stanowisku dostawcy (...), nie posiada dzieci i nikogo na utrzymaniu.			
Dane osobopoznawcze	k. 48 - 50		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	K. K.	K. K. w dniu 9 kwietnia 2023 roku we W. przy ul. (...) znieważył obywatela (...) A. M., słowami uznanymi za obelżywe z powodu jego przynależności narodowej, a także stosował wobec pokrzywdzonego groźbę bezprawną pozbawienia go życia lub zdrowia, z powodu jego przynależności narodowej	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<u>Nie wykazano, aby do czynu doszło w warunkach publicznego działania-</u> znieważenie obywatela (...)	Zeznania świadka – K. A.	k. 18 – 19; 202 – 203.	
Zeznania świadka – A. M.	k. 22 - 23		

Zeznania świadka – O. K.	k. 28 - 29		
Zeznania świadka – P. S.	k. 32 - 33		
Zeznania świadka – D. S.	k. 92 - 93		
Zeznania świadka – P. Z.	k. 36 – 37; 203 – 203v.		
Wyjaśnienia D. O.	k. 48 – 51; 145 – 147; 201 – 202.		
Wyjaśnienia K. K.	k. 59 – 62; k. 153 - 155		
Płyta CD – monitoring z dnia 09.04.2023r.; protokół oględzin plików z zapisu monitoringu	k. 80, 81-83		
2. OCena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1. 1.1.2.	zeznania świadka K. A.	Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w znacznej mierze na zabezpieczonym w toku postępowania przygotowawczego nagraniu z kamery monitoringu ukazującym przebieg wydarzeń z dnia 9 kwietnia 2023 roku oraz na okolicznościach przytaczanych zarówno przez bezpośrednich świadków jak i samych oskarżonych oraz interweniujących funkcjonariuszy.	

W tym też miejscu Sąd pragnie zauważyć, że zeznania wszystkich świadków były logiczne, konkretne oraz w różnym stopniu wzajemnie się uzupełniały i z tego też powodu celem podtrzymania spójności i przejrzystości rozważań postanowił wspólnie dokonać oceny ich wyjaśnień uznając ich relacje za w pełni wiarygodne. Sąd oczywiście dostrzegł niewielkie różnice w wersjach wydarzeń przedstawianych przez K. A. i P. Z. a okolicznościami wskazywanymi przez pokrzywdzonego A. M. i jego dziewczynę – O. K., tym niemniej jednak nie były one znaczne i w ocenie Sądu niewątpliwie wynikały zarówno z towarzyszących świadkom emocji jak i w przypadku pokrzywdzonego A. M. oraz O. K. - istniejącej bariery językowej.

Sąd uznał zatem w pierwszej kolejności za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego A. M. w zakresie w jakim wskazywał on, że w dniu zdarzenia stał w kolejce sklepu (...) przy ul. (...) we W. wraz ze swoją dziewczyną – O. K. i wtedy to nieznany mu mężczyzna stojący przed nimi w kolejce (K. K.) miał odwrócić się do niego i zwrócić słowami „Jebani U., spierdalać na koniec

kolejki, (...) (...) (...) ”
i w dalszej kolejności,
co pokrzywdzony miał
zrozumieć jedynie
połowicznie – miał on
powiedzieć, że jest „nie
taki”, że dziwnie oddycha.
Powyższe okoliczności
odnajdują bowiem
potwierdzenie nie tylko
w relacji O. K., ale
i częściowo w relacji
K. A., P. Z. oraz w
całości w wyjaśnieniach
samego oskarżonego,
który przyznał się do
zarzucanego mu czynu i
potwierdził, iż obraził A.
M. słownie i możliwe,
iż użył wobec niego
określenia „(...) (...) (...)”,
zaznaczając jednocześnie,
że dokładnie tych słów
nie pamięta oraz że
tymi słowami zwrócił się
jedynie do tego chłopaka
a nie towarzyszącej
mu dziewczyny. W
ocenie Sądu postawa
oskarżonego w dniu
zdarzenia nie budzi
żadnych wątpliwości, a
okoliczności podnoszone
przez pokrzywdzonego
korelują również z
zeznaniem
interweniujących w dniu
zdarzenia funkcjonariuszy
Policji tj. P. S.
oraz D. S., którzy
zgodnie wskazywali, iż
w toku doprowadzenia
oskarżonego K. K.
radiowozem – miał on
przejawiać agresję słowną
wobec obywateli (...), w
tym jak wskazywał P.
K. K. miał wielokrotnie
wypowiadać słowa „
dojadę tę (...) (...), nie

będzie się (...) panoszył po moim kraju”, jednocześnie twierdząc, że nic złego nie zrobił. Sąd odmówił przy tym wiarygodności części wyjaśnieniom K. K. w zakresie w jakim swoje zachowanie starał się tłumaczyć rzekomym „dziwnym śmianiem” się pokrzywdzonego z niego. Jak wynika bowiem ze zgodnych w tym zakresie zeznań świadków – postawa pokrzywdzonego była bierna i nie inicjował on rozmowy z oskarżonym ani też go nie prowokował.

W dalszej kolejności Sąd nie znalazł podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom A. M., K. A., O. K. oraz P. Z. w zakresie w jakim zgodnie wskazywali, że to K. K. (mężczyzna bez czapki) – miał po zamówieniu hot-doga oświadczyć znajdującym się w kolejce (...), że czeka na hot-doga i na nich na zewnątrz – co w dalszej kolejności wzbudzić miało u A. M. obawę wyjścia ze sklepu i interwencję właściciela sklepu – (...), który wyszedł do stojących przed lokalem mężczyzn z prośbą, aby „zostawili chłopaka w spokoju”.

Wątpliwości nie budziły także dalszy ciąg wydarzeń, wszak powyżsi świadkowie zgodnie również wskazywali, iż to towarzyszący prowokatorowi mężczyzna ubrany w czapkę (D. O.) samodzielnie miał

wdać się w bójkę z A. M. – prowokując spór szturchając go i napierając na niego ciałem w kierunku wyjścia ze sklepu. W tym też zakresie Sąd dokonując ustaleń faktycznych dał wiarę również i wyjaśnieniom K. K. w zakresie w jakim wskazał on D. O. jako uczestnika bójki, podnosił, iż próbował odciągnąć D. O. od atakowanego A. M. oraz wskazywał, iż to on wraz z D. O. wyprowadzili trzeciego (niezidentyfikowanego) mężczyznę ze sklepu, który wpadł do lokalu z łańcuchem w rękę. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie odnajdowały potwierdzenie w okolicznościach podnoszonych przez K. A. i P. Z. oraz utrwalonym na nagraniu przebiegu wydarzeń. Sąd w dalszej kolejności dał wiarę także zgodnym z zeznaniami świadków wyjaśnieniom D. O., który przyznał się do zarzucanego mu czynu wskazując, iż szarpał, popychał, przewrócił na ziemię A. M. i uderzał go pięściami. Sąd odmówił jednak wiarygodności relacji tegoż oskarżonego oraz jego tłumaczeniom jakoby to miał on znajdować się w sklepie (...) „z przypadkowym gościem” oraz jakoby to z uwagi na ilość spożytego alkoholu miał on nie pamiętać jak doszło do bójki i nie pamiętać

czy ten mężczyzna z którym przyszedł do żabki miał wyzywać pokrzywdzonego.

Oczywistym przy tym dla Sądu pozostaje, że ze w dniu 9 kwietnia 2023r. oskarżony D. O. znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, co mogło powodować luki w pamięci, niemniej jednak mając na uwadze odmienną postawę K. K., który również w takowym stanie się znajdował – Sąd skłania się ku tezie, że D. O. w sposób zamierzony zasłania się niepamięcią, chcąc umniejszyć swoją odpowiedzialność karną. Ponadto przyjmując nawet za prawdziwe twierdzenie oskarżonego o braku znajomości z K. K. – niewątpliwym dla Sądu pozostaje, iż stojąc obok K. K. w momencie kiedy to znieważał on A. M. z powodu przynależności narodowej – musiał mieć świadomość, iż jest on obywatelem (...), tym bardziej, że stojąca obok partnerka pokrzywdzonego zwracała się do niego w języku (...).

Sąd nie znalazł również podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka – M. H., która jako funkcjonariusz Policji dokonująca zatrzymania D. O. wskazała, iż w toku zatrzymania był on spokojny, wykonywał polecenia, współpracował

		i w ich obecności nie znieważał obywateli (...).
zeznania świadka A. M.		
zeznania świadka – O. K.		
zeznania świadka – P. Z.		
częściowe wyjaśnienia K. K.		
częściowe wyjaśnienia D. O.		
zeznania świadka – P. S.		
zeznania świadka D. S.		
Nagranie z monitoringu z dnia 09.04.2023r	W pełni wiarygodny dowód ukazujący przebieg części wydarzeń z dnia 9 kwietnia 2023 r. Oskarżony D. O. rozpoznał uwidocznione na nim osoby i nie kwestionował autentyczności tego nagrania ani przebiegu utrwalonych wydarzeń.	
Protokół oględzin nagrania	W pełni wiarygodny dowód stanowiący odzwierciedlenie treści nagrania z dnia 9 kwietnia 2023 r.	
Protokoły z badania stanu trzeźwości	Dowody odzwierciedlające przebieg badań stanu trzeźwości oskarżonych w dniu zdarzenia i jego wyniki, które wskazują, iż zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu u	

	K. K. wynosiła 1.08 mg/l, a u D. O. 1.20 mg/l.		
Opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 22.07.2023r.	W ocenie Sądu sporządzona opinia sądowo-psychiatryczna zasługiwała w pełni na uwzględnienie albowiem została sporządzona w sposób jasny, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i po przeprowadzeniu badania K. K.. Wyprowadzony wniosek co do braku zaistnienia w stosunku do niego przesłanek z art. 31 § 1 i 2 k.k. nie został zakwestionowany przez strony.		
Dane o karalności	Ustalając wcześniejszą karalność oskarżonych, Sąd oparł się na odpowiedzi z Krajowego Rejestru Karnego, której przypisuje walor wiarygodności.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	<i>I.</i>	<i>K. K.</i>
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Po dokonaniu analizy i przedstawionej powyżej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu zgromadzone w niniejszej sprawie dowody dają niewątpliwą podstawę do stwierdzenia, że oskarżony K. K. swoim zachowaniem opisanym w pkt I. części dyspozytywnej wyroku, wypełnił znamiona przestępstwa z art. 119 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1 października 2023r.). Sąd wyeliminował przy tym z opisu czynu znamię publicznego działania oskarżonego, uznając, iż swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 216 § 1 k.k.</p> <p>W tym też zakresie w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż przepis art. 257 k.k. penalizuje zachowanie polegające na <u>publicznym</u> znieważeniu grupy ludności albo poszczególniej osoby z powodu jej przynależności</p>			

narodowej, etnicznej, rasowej, wyznaniowej albo z powodu jej bezwyznaniowości lub z takich powodów narusza nietykalność cielesną innej osoby. Zniewagę stanowią wypowiedzi godzące w godność danej osoby, obelżywe lub ośmieszające, niedające się zracjonalizować. Co istotne – występki z art. 257 k.k. można popełnić wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Sprawca musi bowiem zarówno mieć świadomość określonych cech pokrzywdzonego (rasy, narodowości, wyznania czy bezwyznaniowości) jak i chcieć naruszenia jego godności właśnie i przede wszystkim z ich powodu. Istota powyższego czynu nie polega bowiem jedynie na samym znieważeniu, ale okazaniu osobom przeciwstawianym sobie przez sprawcę, charakteryzowanym jako «inne», ich niższości i zanegowaniu ich prawa do równego traktowania. Racją penalizacji jest tu przecież zwalczanie celowej, intencjonalnej wrogości o podłożu rasistowskim, nacjonalistycznym lub religijnym. (Por. też wyrok SA we Wrocławiu z 13.06.2017 r., II AKa 131/17, LEX nr 2329064.).

Nie ulega zatem wątpliwości, że wypowiedź oskarżonego K. K. cyt. „Jebani U., spierdalać na

koniec kolejki, (...) (...) (...) ”, czy też w dalszej kolejności wypowiedziane m.in. radiowozie w toku jego doprowadzenia do KP O. słowa „ dojadę tę (...) (...), nie będzie się (...) panoszył po moim kraju” niewątpliwie miały na celu znieważenie pokrzywdzonego z powodu jego przynależności narodowej. Treść wypowiedzi K. K. wprost bowiem wskazuje na to, że „inność” narodowa pokrzywdzonego była motorem sprawczym jego działań. Stąd też w ocenie Sądu nie budziło żadnych wątpliwości, że zachowanie oskarżonego było działaniem na tle przynależności narodowej, tak jak wymaga tego art. 257 k.k. podjętym w zamiarze bezpośrednim. Bez znaczenia dla oceny zachowania oskarżonego pozostawały przy czym wskazywane przez niego przyczyny jego zachowania się tj. rzekome śmianie się z niego stojących za nim obywateli (...), wszak po pierwsze wskazać należy, że zgodnie z zeznaniami i obserwacjami świadków – takowa okoliczność w ogóle nie miała miejsca, a po drugie nawet i jej wystąpienie – nie uzasadniałoby dalszego zachowania się oskarżonego polegającego na znieważeniu A. M.

z naciskiem na jego przynależność narodowa.

W tym miejscu wskazać jednak należy, że na gruncie niniejszej sprawy o ile nie budzi wątpliwości charakter zachowania się oskarżonego, o tyle zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał jednak, aby przestępstwo to było popełnione publicznie, a takie zaś działanie jest cechą konieczną dla bytu przestępstwa z przywołanego powyżej artykułu.

W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd stanowiący, iż „działanie „publicznie” nie należy utożsamiać z działaniem „w miejscu publicznym”. Sprawca wtedy działa publicznie, gdy ze względu na miejsce działania, bądź okoliczności i sposób działania, jego zachowanie jest lub może być dostępne (dostrzegalne) dla nieokreślonej liczby osób, przy czym sprawca, mając świadomość tej możliwości, co najmniej na to się godzi. (vide: uchwała SN z 20.09.1973 r., VI KZP 26/73, OSNKW 1973 nr 11, poz. 132; Wyrok SA w Poznaniu z 4.05.2023 r., II AKa 36/23, LEX nr 3590013.) Określone w art. 257 k.k. znamię „publicznie” wskazuje więc nie tyle na samo miejsce – a zaistniałą sytuację. W każdym konkretnym

przypadku zależy zatem dokonać analizy, czy działanie sprawcy było lub mogło być dostępne dla nieokreślonej liczby osób i co istotne – czy sprawca miał świadomość, że jego zachowanie może być dostrzeżone przez nieokreśloną liczbę osób i czy zniewaga docierała do tych osób w taki sposób, aby miały możliwość bezpośredniego powzięcia wiadomości znieważającej. Samo istnienie jakichkolwiek świadków zdarzenia nie pociąga bowiem za sobą automatycznej kwalifikacji zachowania jako podjętego „publicznie”. Tymczasem jak wynika z ustalonych w niniejszej sprawie okoliczności oraz nagrań z monitoringu – do znieważenia A. M. doszło w godzinach wieczornych ok. 20:30 – 20:45 w sklepie (...), w którym przy zamkniętych drzwiach wejściowych, poza oskarżonymi oraz pokrzywdzonym A. M. i jego dziewczyną O. K. znajdowała się jedynie kasjerka – K. A. oraz ok. 4-5 niezidentyfikowanych osób będących klientami sklepu. Wyzwiska o podłożu ksenofobicznym kierowane przez oskarżonego K. K. do pokrzywdzonego narodowości ukraińskiej, były zatem słyszalne co najwyżej tylko przez tą wąską grupę osób. Jednocześnie wskazać należy, iż przesłuchiwanie

w sprawie świadkowie nie byli w stanie wskazać, ani też przytoczyć ksenofobicznej wypowiedzi K. K. skierowanej do pokrzywdzonego, co jednak nie przysparzało problemu A. M. i stojącej obok niego O. K., która wskazała na fragment i wydźwięk usłyszanej wypowiedzi oskarżonego oraz samemu oskarżonemu, który przyznając się do zarzucanego mu czynu wprost wskazał iż obraził A. M. słownie i możliwe, że użył wobec niego określenia „(...) (...) (...)”.

W ocenie Sądu mając zatem na uwadze powyższe nie sposób uznać, aby powyższa wypowiedź oskarżonego miała charakter publiczny tj. aby była ona kierowana i dostępna dla nieokreślonej liczby osób.

W dalszej kolejności zdaniem Sądu za publiczną wypowiedź nie sposób uznać także wypowiedzianych przez oskarżonego K. K. słów „dojadę tę (...) (...), nie będzie się (...) panoszył po moim kraju” wszak zgodnie z relacją doprowadzającego funkcjonariusza Policji – P. S. powyższe miało mieć miejsce w toku doprowadzania oskarżonego radiowozem do KP O.. Brak jest natomiast okoliczności

wskazujących na to, aby wypowiedzi zatrzymanego K. K. miały być słyszalne poza pojazdem, aby dotarły one do pokrzywdzonego, bądź też aby słowa te padały jeszcze przed umieszczeniem oskarżonego w radiowozie. Niewątpliwym dla Sądu pozostaje, że w tym przypadku słowa te słyszane były jedynie przez wąskie grono osób tj. znajdujących się w pojeździe funkcjonariuszy Policji.

W tym stanie rzeczy, Sąd wyeliminował z opisu zarzucanego oskarżonemu czynu znamię publiczności, przyjmując w dalszej kolejności, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona z art. 216 § 1 k.k., który wyraźnie przewiduje odpowiedzialność karną za trzy „podtypy” zniewagi tj. (1) w obecności znieważanego, (2) pod nieobecność znieważanego lecz publicznie oraz (3) niepublicznie i pod nieobecność znieważanego, lecz w zamiarze, aby zniewaga do tej osoby dotarła.

Art. 119 § 1 k.k. stanowi natomiast, iż podlega karze, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną wobec grupy osób lub poszczególnej osoby z powodu jej przynależności

narodowej, etnicznej, rasowej, politycznej, wyznaniowej lub z powodu jej bezwyznaniowości. Do znamion wskazanego przestępstwa należy jako warunek konieczny, kierowanie się przez sprawcę konkretną motywacją, u podłoża której leży negacja, a nawet pogarda dla ogólnie akceptowanych, uniwersalnych wartości, które chroni m.in. art. 119 § 1 k.k. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 listopada 2003 r., II AKa 338/03, KZS 2005/9/39).

Definicję groźby bezprawnej zawiera art. 115 § 12 k.k. Zgodnie z nią groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jak również rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej.

Groźba określona w art. 190 § 1 k.k. to tzw. groźba karalna, która polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Groźba jest oddziaływaniem na

psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony grożącego albo innej osoby, na której zachowanie grożący ma wpływ.

Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego, przy czym przepis art. 190 § 1 k.k. nie wyszczególnia przy tym katalogu przestępstw, których zapowiedź zalicza do znamion ustawowych odpowiedzialności karnej, a więc chodzi o każde przestępstwo i przestępstwo skarbowe (zarówno umyślne, jak i nieumyślne) określone w systemie polskiego prawa karnego (wyr. SN z 22.7.2010 r., III KK 35/10, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 1472). Zapowiedź popełnienia przestępstwa może odnosić się zatem do zamachu na jakiegokolwiek dobro chronione tymi normami.

Co więcej przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i

wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1 k.k., jest zmiana w sferze psychicznej sprawcy, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorze, iż groźba wyrażona została na poważnie i daje podstawy do uzasadnionej obawy. Co istotne przepis art. 190 § 1 k.k. nie określa także formy groźby, tj. nie precyzuje, w jaki sposób sprawca ma ją wykonać. Może zatem przybrać postać wyraźną, ale także dorozumianą. Bez wątpienia możliwe jest grożenie słowem (ustnie), pismem, gestem lub jakimkolwiek innym zachowaniem pod warunkiem, że wynika z niego jasno, że sprawca chce wzbudzić w

zagrożonym uzasadnioną obawę, że popełni przestępstwo na jego szkodę lub wobec jego osoby najbliższej.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że zachowanie oskarżonego K. K. względem pokrzywdzonego przybrało właśnie postać owej groźby karalnej, stanowiącej jednocześnie groźbę bezprawną o której mowa w art. 119 §1 k.k. Jego zachowanie polegało bowiem na zakomunikowaniu pod adresem pokrzywdzonego iż „będzie czekał na niego na zewnątrz”, co w kontekście zaistniałych uprzednio okoliczności poprzedzających to zdarzenie oraz kierowanych do pokrzywdzonego słów stanowiło w ocenie Sądu, realną i dorozumianą zapowiedź zastosowania wobec pokrzywdzonego przemocy. W tym też kontekście w ocenie Sądu postępowanie dowodowe, a zwłaszcza jednoznaczne w tym zakresie zeznania wszystkich świadków zestawione z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, wykazały, iż komunikat wypowiedziany przez K. K. wzbudził uczucie strachu i zagrożenia nie tylko w A. M., ale również i u K. A., która w obliczu zaistniałej sytuacji ostrzegła pokrzywdzonego i jego partnerkę, aby

sami nie wychodzili ze sklepu i doprowadziła do podjęcia interwencji swojego męża – P. Z., który w dalszej kolejności miał sam wyjść do znajdujących się na zewnątrz lokalu oskarżonych celem ich uspokojenia i zapobieżenia zagrożeniu. Na gruncie niniejszej sprawy nie ulega nadto wątpliwości, że okoliczność znajdowania się oskarżonego pod wpływem alkoholu czyniła groźbę oskarżonego w oczach pokrzywdzonego oraz znajdujących się w lokalu świadków bardziej realną.

Okoliczności zaistniałego zdarzenia jasno wskazują również i na motywację oskarżonego. Ponownie w tym miejscu wskazać należy na wyjaśnienia K. K. oraz zeznania pokrzywdzonego i towarzyszących mu świadków, z których wynika wprost używanie przez oskarżonego wulgarnych zwrotów nakierowanych na przynależność narodową pokrzywdzonego.

Powyższe okoliczności stanowią natomiast wystarczającą podstawę do uznania, że skierowana w trakcie zdarzenia wobec A. M. groźba zastosowania przemocy była motywowana jego przynależnością narodową, a działanie K. K. wypełniło w tym

zakresie znamiona art. 119 § 1 k.k.			
#	3.2 Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	IV.	D. O.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Zgodnie z art. 119 § 1 k.k. kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną wobec grupy osób lub poszczególnej osoby z powodu jej przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, politycznej, wyznaniowej lub z powodu jej bezwyznaniowości, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Do znamion wskazanego przestępstwa należy jako warunek konieczny, kierowanie się przez sprawcę konkretną motywacją, u podłoża której leży negacja, a nawet pogarda dla ogólnie akceptowanych, uniwersalnych wartości, które chroni m.in. art. 119 § 1 k.k. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 listopada 2003 r., II AKa 338/03, KZS 2005/9/39). Wymaga przy tym wyjaśnienia, że przemoc w rozumieniu art. 119 § 1 k.k., to również naruszenie nietykalności cielesnej pokrzywdzonego. W sensie prawnym</p>			

przemoc, to fizyczne oddziaływanie na człowieka, a naruszenie jego nietykalności, to najłagodniejsza forma tego oddziaływania (zob. wyrok SA w Gdańsku z 19.07.2018r., II AKa 192/18). Naruszenie nietykalności cielesnej to ingerencja w ciało człowieka, np. w postaci uderzenia, oplucia, kopnięcia. Przez uderzenie należy rozumieć cios zadany pokrzywdzonemu, tj. spowodowanie zderzenia (zetsknięcia) ciała pokrzywdzonego z ciałem sprawcy (np. ręką, nogą, głową) lub używanym przez niego przedmiotem. Uderzenie będzie zatem polegać przede wszystkim na bezpośrednim oddziaływaniu własnym ciałem na ciało pokrzywdzonego np. przez spoliczkowanie go lub kopnięcie, ale także przez oddziaływanie za pomocą rzeczy, np. przez rzucenie w niego jakimś przedmiotem.

Oskarżony D. O. w toku prowadzonego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu tj. tego że w dniu 9 kwietnia 2023 roku W. przy ul. (...) stosował przemoc wobec obywatela (...) – A. M. z powodu jego przynależności narodowej, polegającej na kopaniu, popychaniu ramieniem, przewróceniu na ziemię

i uderzaniu pięściami w twarz. Sprawstwo oskarżonego wynika nadto z zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonego K. K. oraz utrwalonego na nagraniu z monitoringu sklepu (...) przy ul. (...). Zdaniem Sądu nie ulega zatem wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona z art. 119 § 1 k.k. wszak wątpliwości nie budziła również towarzysząca mu motywacja. Jak już bowiem wskazywano przy ocenie zgromadzonych dowodów – D. O. stojąc obok K. K. w momencie kiedy to znieważał on A. M. z powodu przynależności narodowej – musiał mieć świadomość, iż pokrzywdzony jest obywatelem (...), tym bardziej, że stojąca obok partnerka pokrzywdzonego zwracała się do niego w języku (...). Zdaniem Sądu na motywację oskarżonego wskazuje również i podnoszona przez oskarżonego K. K. okoliczność jakoby to on sam znajdując się jeszcze w sklepie miał on wskazać na znajdującego się w kolejce A. M. i zwrócić się do D. O. słowami „ Kolega ma chyba jakiś problem”.

Brak jest przy tym innego racjonalnego uzasadnienia określonego zachowania się oskarżonego, wszak wedle dokonanych ustaleń – D. O. początkowo

<p>był biernym uczestnikiem przedmiotowych wydarzeń, nie znieważał on pokrzywdzonego ani też z nim w ogóle nie rozmawiał. Również i sam oskarżony nie był w stanie uzasadnić swojego zachowania przedstawiając jednocześnie sprzeczne ze sobą stanowisko jakoby to miał on nie wiedzieć, iż ma do czynienia z obywatelem (...) – w dalszej kolejności stwierdzając, iż nie pamięta przebiegu wydarzeń.</p>			
#	3.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.3. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.4. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. K.	I.	I.	Wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności Sąd miał przede wszystkim na względzie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 k.k., oraz art. 37 a § 1 k.k., Sąd baczył by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynowi oraz miał na uwadze cele zapobiegawcze i przede wszystkim wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki do zastosowania art. 37 a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu tj. w brzmieniu sprzed 1 października 2023 r.) i wymierzenia oskarżonemu kary 6 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego do nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności wpływające na jej wymiar. Za orzeczeniem wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności przemawia to, że jego zachowanie wobec pokrzywdzonego było jednorazowe, zaś w chwili dokonania czynu starał się on zapobiec eskalacji konfliktu odciągając wraz z D. O. niezidentyfikowanego mężczyznę z łańcuchem w rękę oraz starał się odciągnąć D. O. od pokrzywdzonego. Oskarżony nadto przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i będąc przesłuchiwany na etapie wyraził żal z powodu swojego zachowania.

W ocenie Sądu kara o charakterze nie

			<p>izolacyjnym stanowi wystarczającą dolegliwość dla oskarżonego. Stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie uzasadnia – choćby warunkowego – izolowania go od społeczeństwa. Kara ograniczenia wolności jest w ocenie Sądu wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa.</p>
II.	I.	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego K. K. na rzecz pokrzywdzonego A. M. środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 300 (trzystu) złotych. Zdaniem Sądu zasądzona kwota nie jest wygórowana i leży w ramach możliwości finansowych oskarżonego. Sąd określając jej wysokość uwzględnił również całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania i wpływ każdego z oskarżonych na rozmiar doznanej przez pokrzywdzonego szkody.</p>	
III.	I.	<p>Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary ograniczenia wolności okres jego zatrzymania w dniu 9 kwietnia 2023 roku od.</p>	

		godz. 21:30 do godz. 22:50 przyjmując iż jest on równoważny dwóm dniom ograniczenia wolności.	
<i>D. O.</i>	<i>IV.</i>	<i>IV.</i>	<p>Wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności Sąd miał przede wszystkim na względzie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 k.k., oraz art. 37 a § 1 kk, Sąd baczyl by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględnił stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynowi oraz miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki do zastosowania art. 37 a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu tj. w brzmieniu sprzed 1 października 2023 r.) i wymierzenia oskarżonemu kary 10 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego do nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.</p> <p>Wymierzając oskarżonemu karę Sąd</p>

			<p>uwzględnił wszelkie okoliczności wpływające na jej wymiar. Za orzeczeniem wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności przemawia to, że oskarżony nie był uprzednio karany, jego zachowanie wobec pokrzywdzonego było jednorazowe, zaś w chwili dokonania czynu starał się on zapobiec eskalacji konfliktu odciągając wraz z K. K. niezidentyfikowanego mężczyznę z łańcuchem w rękę. Oskarżony nadto przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.</p> <p>W ocenie Sądu kara o charakterze nie izolacyjnym stanowi wystarczającą dolegliwość dla oskarżonego. Stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu nie uzasadnia – choćby warunkowego – izolowania go od społeczeństwa. Kara ograniczenia wolności jest w ocenie Sądu wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa.</p>
<p>V.</p>	<p>IV.</p>	<p>Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego D. O. na rzecz pokrzywdzonego A. M. środek kompensacyjny w</p>	

		postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 600 (sześciuset) złotych. Zdaniem Sądu zasądzona kwota nie jest wygórowana i leży w ramach możliwości finansowych oskarżonego. Sąd określając jej wysokość uwzględnił również całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania i wpływ każdego z oskarżonych na rozmiar doznanej przez pokrzywdzonego szkody.	
VI.	IV.	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary ograniczenia wolności okres jego zatrzymania w dniu 9 kwietnia 2023 roku od godz. 21:30 do godz. 22:00 przyjmując iż jest on równoważny dwóm dniom ograniczenia wolności.	
5. 1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
3.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach			

uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VII.	<p>Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych K. K. i D. O. koszty procesu w 1/2 części tj. po 3.739,43 zł wobec każdego z nich, w tym opłatę zgodnie z ustawą z dnia 23 czerwca 1973r, o opłatach w sprawach karnych (art., 1 i 2 pkt 2,3) od:</p> <ul style="list-style-type: none"> - K. K. kwocie 120 zł; - D. O. w kwocie 180 zł. 	
6. 1Podpis		